

Mây Đã Về Hương Khác

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Nắng vàng rực rỡ trên hàng Phượng Vỹ trên sân trường, đám học trò biết mùa Hè đang đến. Mùa Hè với Thụy có một ý nghĩa đặc biệt mà cô mong đợi rất nhiều, không phải là khoảng thời gian dài chia tay với trường lớp để nghỉ ngơi, mà cô mong ngóng mùa Hè để được gặp lại Luân, anh cũng có những ngày trở về nhà. Tình yêu là vậy đó, cách xa một ngày nhưng nhớ

biết là bao! Sáng nay lúc vào chợ, Thụy gặp bà Đoàn Hậu là mẹ của Luân, bà mua nhiều thứ trong một cái giỏ lớn, cô chào bà

- Hôm nay bác mua nhiều quá ạ?

Bà cười rất tươi

- Bác mua đái con trai bác mới về, không biết có ai vui khi nghe nó về không?

Thụy bẽn lèn không đáp, cô biết bà muốn trêu cô. Dù chưa công khai sự kết giao giữa hai gia đình, nhưng Thụy và Luân đều biết có sự sắp xếp chờ khi Luân học ra trường là sẽ tiến xa hơn. Vậy nhưng Thụy không thể dạn dĩ, tự nhiên khi đối mặt với bà Đoàn Hậu. Còn bà Đoàn Hậu đã xem Thụy như dâu tương lai. Nên có lần bà nói với Thụy

- Không có Luân thì thỉnh thoảng cũng ghé chơi với bác... cho quen dần!

Câu nói đó khiến Thụy cảm thấy hạnh phúc lắm, vì hiểu rằng mình được chấp nhận. Dù trong lòng rất muốn, nhưng trước nay Thụy không dám tự nhiên đến nhà Luân thăm nom mẹ anh, cả những lúc anh đi học xa, không có mặt tại nhà. Bây giờ biết anh vừa về, lòng cô nôn nao lắm, nhưng rồi cô cũng chỉ có thể ngóng chờ anh đến...

Và Luân đến khi buổi chiều phai nắng trên sân. Thụy và Ngọc đang chăm chú bên bàn học. Người dạy cours của cô ý nhị cho nghỉ sớm. Nhưng Ngọc vẫn ngồi lại, vì có mặt Ngọc nên những gì Luân và Thụy muốn trao gởi cho nhau sau thời gian dài cách xa phải thành câu bóng gió, kín đáo xa xôi. Câu chuyện lẽ ra chỉ hai người nên Ngọc bỗng trở thành người thứ ba, nhưng Ngọc không nghĩ mình đang chen vào khoảng thời gian chỉ nên dành cho hai người. Cô duyên dáng pha trò, như cô cũng là một người trong cuộc trò chuyện.

o o o

Chỉ vài ngày tiếp xúc với Luân mà Ngọc đã cảm mến anh! Cô so sánh sự tân tiến của một người từ thành phố lớn về với những người chung quanh và thấy Luân nổi trội hẳn. Cô tìm hiểu gia cảnh của Luân! Luân đã có người yêu là Thụy, nhưng người bạn học này của cô quá trầm lặng. Ngọc thấy Thụy như con suối nhỏ bên cạnh dòng thác đổ không chắc chảy được hết đường đi của mình, vậy thì sao không nhường cho dòng nước lớn đủ sức ra biển! Với tham vọng có sẵn Ngọc nảy ra một kế hoạch, và bắt đầu thực hiện. Cô đã biết Luân đến nhà Thụy vào giờ nào, và không khó để đón đầu anh. Đứng ở một góc đường Ngọc kiên nhẫn chờ... Luân cảm cúi bước mà không thấy Ngọc đang tiến lại gần anh, đến khi nghe cô gọi anh mới ngẩng nhìn:

- Em đi đâu về đó?

Ngọc chìa cuốn vở đang cầm trong tay ra:

- Em đến nhà Thụy làm bài với nó, nhưng...

Ngọc ngập ngừng, Luân phải hỏi:

- Nhưng sao?

Ngọc tạo một vẻ mặt buồn buồn:

- nhưng có vẻ Thụy không thích sự có mặt của em, nên em ngại...

Luân cau mày:

- Sao Thụy lại không thích sự có mặt của em? Anh thấy hai cô cũng thân mà...

- Dạ... sự có mặt của em cản trở "lưu thông" anh à.

- Anh không hiểu!

- Anh Dũng có tình ý với Thụy và nó cũng thích anh, chỉ là "Lòng trong như đã, mặt ngoài còn e" thôi.

Anh Dũng thường xuyên đến nhà Thụy giảng bài chỉ là cái cớ...

Luân im lặng một lát, rồi anh gật gù như đã hiểu ra:

- Anh biết rồi, nhưng anh không tin là Thụy có cảm tình đặc biệt với Dũng.

- Em nói từ mắt thấy tai nghe, tin hay không tùy anh... Em khẳng định với anh rằng Thụy đã chọn anh Dũng! Hiện giờ anh Dũng cũng đang có mặt ở nhà Thụy nên em mới phải đi về...

Luân trầm ngâm không nói gì, Ngọc tiếp:

- À!... mà em nói cho anh nghe nhưng anh đừng hỏi lại Thụy nhé.
- Hỏi chuyện gì hả em?
- Chuyện em nói nó có tình cảm với anh Dũng, vì chuyện còn trong bí mật, em hay đến nhà Thụy chơi nên biết thôi.

Luân nghiêm mặt:

- Anh sẽ không hỏi Thụy đâu, nếu đó là lựa chọn của Thụy thì anh sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy.

Ngọc cười giả lả:

- Em cũng thật là...giả như em đừng nói ra. Thụy mà biết em kể cho anh nghe thì chắc nó “tử” em luôn. (Ngọc cố tình nói như thể ngầm lặp lại lời dặn dò Luân hãy giữ kín điều cô vừa nói).

Hai người đi song song một đoạn khá dài. Luân không còn hứng thú gì để tiếp tục trò chuyện, anh nói cho có lệ:

- Còn em, cũng đã có người yêu rồi chứ?

Ngọc cười bẽn lễn:

- Em cứ lo học hành có để ý đến chuyện yêu đương bao giờ đâu. Khác với Thụy, chắc tại nó xinh đẹp nên lắm chàng theo, cũng thường có chàng đến trồng cây si trước nhà. Nó tha hồ mà chọn lựa... không biết yêu anh nào, bỏ anh nào... cứ chọn rồi... chán... không biết chừng có ngày nó lại chán anh Dũng...

Luân hơi gắt:

- Đừng nhắc đến Thụy nữa!

Nhìn vẻ mặt không vui của Luân, Ngọc biết mình đi bên anh tới đó là đủ, hơn nữa những gì cần nói cô đã nói, chỉ còn chờ xem “kết quả” từ Luân. Cô cũng thấy có một chút áy náy “Sao mình lại nói điều không đúng vậy nhỉ? Thật ra mình biết Thụy nghĩ đến Luân nhiều mà... tại sao mà không thích người nào khác mà lại thích Luân hả Ngọc???”. Nhưng rồi Ngọc tự trấn an mình “Kệ nó! Muốn đạt mục đích đôi khi người ta phải vượt qua chướng ngại vật bằng mọi giá, huống chi đây chỉ là chuyện bình thường! Tình yêu cũng phải đi kèm với duyên số... nếu mình cứ nhân nhượng thì ai sẽ cứu trái tim của mình đây?” Đi một đoạn Ngọc nhìn lại, thấy Luân không đi tiếp mà đã quay về, có vẻ anh đã bỏ dở đoạn đường mà anh định đến nhà Thụy. Cô bật cười vu vơ “Em sẽ đi tiếp đoạn đường anh định đi, đó là con đường sẽ đưa em đến đích!”.

Sau khi biết chắc là Luân đã quay về thì Ngọc quày quả đến nhà Thụy. Vẫn như mọi ngày, Thụy đang chăm chỉ bên bàn học. Vừa vào nhà Ngọc liền nói:

- phim hay lắm mà à, mà tiếc quá không đi xem được...
- Sao lại không? Cứ mua vé là vào tự nhiên xem từ đầu đến cuối.
- Tao lỡ... kẹt!
- Lúc nãy tao lỡ từ chối lời mời của một người, giờ lại đi xem thì hơi ngại.
- Ai mời vậy?

Ngọc ngập ngừng:

- mà đừng nói với ai, xem đây là một bí mật được không?
- Có gì mà rào đón kỹ vậy? Ủ! Thì tao không nói...

Ngọc làm ra vẻ bối rối:

- Lúc nãy ra rạp xem chiếu phim gì thì gặp anh Luân, thấy tao ảnh bèn mời, ngay lúc đó tao nghĩ đến mà nên trả lời nếu rủ cả mà thì tao mới đi... nhưng... nhưng ảnh nói ảnh chỉ muốn đi xem với mình tao... nên...nên tao về nè.

Thụy sững sốt khi nghe Ngọc nói như vậy, nhưng cô giả vờ tự nhiên:

- nếu ảnh chỉ thích đi với mà thì mà cứ đi, sao phải đòi có thêm tao làm gì...
- Tao tưởng từ chối lời mời của ảnh để đến đây với mà là đúng chứ, vậy có thể lần sau nếu Luân mời tao sẽ nhận lời (Ngọc tự nhủ “Lần sau tao sẽ có cách để anh ấy đi với tao ngay cả trước mặt mà Thụy ạ!”).

Thụy chớp mắt không nhìn Ngọc, cô chợt sợ ánh mắt dò xét của Ngọc đang chăm chăm nhìn mình. Sao có thể như vậy được nhỉ? Luân chỉ mới gặp Ngọc vài lần ở nhà cô, mà đã có sự thân thiết vậy sao? Còn ta, sự sắp xếp của hai bên gia đình, Luân đã chuyển hướng rồi ư? Qua lời Ngọc vừa nói, đủ để Thụy hiểu tình cảm của Luân, anh không dành cho cô như cô vẫn tưởng. Thụy cảm giác tê tái trong lòng, hàng mi dài sụp xuống. Ngọc ranh mãnh nhận ra vẻ khác thường không giấu được trên khuôn mặt Thụy, cô cười thâm hiểm rằng Thụy đã tin lời nói dối của mình. “Chỉ mới là khúc dạo đầu thôi, mà đừng oán tao nhé. Đây là một cuộc thử thách mà phần thắng sẽ dành cho người khôn ngoan”.

Giáng cho Thụy một đòn xong Ngọc ra về trong sự hân hoan, cô đã bắt đầu có sự sắp xếp và tự khuyến khích mình phải chiếm lấy Luân dù bằng thủ đoạn hèn hạ, nếu không đạt được mục đích thì cô cũng không mất gì cả, vì vốn dĩ cô là người đến sau. Còn Thụy? Đó chỉ là một cô bạn học trong mấy chục bạn cùng lớp, tính tình chúng ta quá khác biệt, mất không tiếc vì chơi với nhau chắc cũng không bền.

o O o

Thụy đứng từ một góc xa nhìn sững hai người bước vào cổng rạp chiếu phim, đó là Luân và Ngọc. Anh nói gì mà cô ấy cười tươi đến thế hả Luân? Đã nhìn rất rõ vậy mà Thụy vẫn cố căng mắt về hướng đó không chớp. Lúc này Ngọc đến nhà Thụy, nhưng cô lại hấp tấp ra về sau khi buột miệng

- Sắp đến giờ chiếu phim, tao ra rạp đây, có người đang chờ...

Lập tức Thụy lảng lạng đi theo, tự nhiên cô muốn biết người chờ Ngọc là ai? Linh cảm mơ hồ nào đó trong lòng và cô muốn xác định điều mình nghi ngờ từ sự úp, mở của Ngọc. Đến đây thì cô thật sững sốt vì được chứng kiến sự thật. Cô chợt nhớ lời của các bạn cùng lớp:

- Ngọc tính tình không tốt, hay bịa chuyện gây chia rẽ bạn bè. Mூời chuyện nó nói sai hết chín chuyện. Hãy loại nó ra khỏi nhóm...

Thụy nói:

- Dù sao Minh Ngọc cũng cùng lớp, mình tránh nó thì hóa ra mình là người cố chấp...

Chuyện bắt đầu khi anh Dũng quen biết với gia đình Thụy, hay đến nhà chơi rồi giảng giúp Thụy bài vở, thì Ngọc cô cũng xin tham gia, Thụy chép miệng:

- Nếu không có việc đó thì Ngọc đâu có cơ hội gặp Luân! Cũng tại mình chủ quan quá...

Thụy thẫn thờ quay về. Bầu trời đêm như tấm khăn đen của bà phù thủy chụp xuống bó chặt thân thể, cô muốn khóc, lòng nghẹn ngào. Cô tự an ủi mình:

- Đừng làm cho bản thân mình đau, về nhà thôi, sao lại lén lút đi rình mò người khác vậy chứ!

Con đường ngắn mà Thụy tưởng như chân lê không nổi:

- Cả hai đều là người thân của mình mà lại phản bội mình. Có nên đau khổ không?

Thụy biết ngày mai Luân trở lại Sài Gòn, vậy mà anh đáp lại sự trông ngóng của cô bằng sự vắng mặt rồi lại dành thời gian vui vẻ đó cho Ngọc. Có nên thắc mắc điều đó với Luân không? Đừng! Nếu không muốn nghe những lời chỉ làm tâm hồn rạn vỡ, Thụy ơi!

o O o

Luân đi sớm hơn dự định, ngay sau hôm đi xem phim với Ngọc. Love story! Một chuyện tình quá buồn... Ngồi trên chuyến xe đồ chật khách, hơi nóng như dồn cả vào anh. Luân nhắm mắt, để hồi tưởng lại mấy ngày về thăm nhà, một chuỗi thất vọng về người mà anh mong gặp vẫn còn làm anh thấy trong lòng hụt hẫng. Lẽ ra trước hôm trở lại trường, người mà Luân muốn gặp là Thụy chứ không phải là Ngọc, nhưng anh được biết qua Ngọc, Thụy đang vui vẻ với Dũng, còn Ngọc thì "bơ vơ" với hai chiếc vé cầm trên tay vì lỡ mua mà không mời được Thụy cùng đi xem. Anh nhận lời đi với Ngọc vì thấy tội nghiệp cho Ngọc hay tội nghiệp cho mình? Mọi thứ trên đời đều dễ dàng thay đổi, giờ thì Luân hiểu chỉ nhìn vào vẻ mặt ngoan hiền mà xét tâm tính thì chưa hẳn đúng, Thụy của anh không quá dịu dàng, kín đáo đó sao? Nhưng bên trong là một kho chứa những thứ hỗn độn. Sau khi trở lại trường Luân chưa nguôi sự bức tức về Thụy, nên anh không viết cho cô lá thư nào, anh muốn Thụy phải là người làm điều đó trước, nhưng cô im lặng trước sự đợi chờ của anh, khiến cho mối nghi ngờ rằng Thụy đã thay đổi lớn dần lên trong lòng. Cho đến khi Luân nhận được điện tín báo mẹ bệnh, anh tức tốc ra xe đồ ngay, lòng thắc mắc sao người gửi tin cho mình lại là Ngọc? Về đến nhà thì đã có mặt Ngọc ở đó. Mẹ anh chỉ cảm thôi, không có gì hệ trọng. Ngọc giải thích rằng cô nhắn anh về vì quá lo lắng.

Những ngày vừa qua, với toan tính có sẵn, nên Ngọc đã tìm cách gặp mẹ Luân, và không khó để làm quen với bà, cô cho đây là cơ hội trời dành cho mình. Cô thật dễ dàng chiếm được sự cảm mến của bà Đoan Hậu khi kề cận bên bà. Một đôn điền trồng cây trái cho huê lợi quanh năm, một ngôi nhà bề thế và cửa nả bao nhiêu cô không thể ước tính, chủ yếu là người con trai sẽ không bị gọi quân dịch vì là con độc nhất, lại là một Kỹ sư tương lai, là mơ ước đầu chỉ riêng của một mình cô! Vậy thì phải giẫm lên cỏ dại để tạo ra một con đường. Nếu có vật cản đường thì bằng mọi cách phải leo lên nó mà đi nếu không muốn nhìn con đường trước mặt thiếu bước chân của mình, ai không hiểu điều đó sẽ thất bại. Tự khích lệ mình như thế nên Ngọc không còn cảm giác áy náy khi nghĩ đến Thụy nữa.

Đối diện với Luân, ngoài kia nắng ban chiều thật ấm cho niềm vui trong lòng, Ngọc nán lại với câu chuyện mà cô cố ý cho mẹ Luân nghe hơn là anh:

- Em đã hết lời can thiệp, nói nhiều lần với Thụy là không nên bắt cá hai tay, không vì được nhiều người theo đuổi mà đứng núi này, trông núi nọ...

Vừa nói Ngọc vừa liếc vào phòng trong nơi mẹ của Luân đang nằm nghỉ, cô biết những điều cô vừa nói bà đã nghe hết, phải làm nên sự đổ vỡ trong lòng bà về người con gái mà bà đã cố ý chọn cho con mình. Cô nói thêm những điều không hề có trong lòng, những lời cô biết một bà mẹ khó tính cũng phải hài lòng:

- Em thấy thương mẹ anh, những lúc anh đi xa bỏ mẹ cô đơn một mình không có ai bên cạnh. Nếu anh lập gia đình, vợ anh sẽ thay anh chăm sóc cho bác...

Luân trả lời cho có lệ.

- ...nếu anh có vợ, vợ anh cũng sẽ theo anh chứ đâu thể ở lại với mẹ anh!

Minh Ngọc làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Ô! Nếu ai đồng ý lấy anh phải hiểu hoàn cảnh của anh chỉ một mẹ, một con. Không thể ích kỷ nghĩ đến hạnh phúc của mình mà bỏ mặc mẹ.

Luân cười nụ:

- ...nếu là em, em có chịu sống xa chồng, để ở với mẹ làm dâu?

Ngọc nói bằng giọng quá quyết:

- ...nếu em lấy chồng là con một, em sẽ ở lại với mẹ! Vì vợ chồng có cả đời để sống với nhau, còn cha mẹ thì mỗi ngày mỗi già cần có người bên cạnh chăm sóc.

Ngọc bỏ ngang câu chuyện, bằng những bước vội vã đi ngay vào phòng trong khi nghe tiếng ho của bà Đoàn Hậu. Luân cũng theo vào đứng yên nhìn Ngọc đang vỗ nhẹ tay vào lưng mẹ, nhìn cô dịu dàng với cử chỉ chăm sóc người bệnh. Bà Đoàn Hậu có vẻ cảm động lắm:

- Thôi con, bác không sao đâu, trời lạnh nên hơi cảm chút thôi mà.

Ngọc ân cần:

- Bác đừng xem thường những triệu chứng vụn vặt, thấy bác ho con nóng lòng lắm. Giá con là con gái của bác thì...

Mẹ Luân dí ngón tay vào trán Ngọc:

- ...không là con gái thì làm con dâu được không?

Ngọc bẽn lẽn cười, liếc mắt nhìn Luân dò xét, nhưng anh có vẻ ngượng ngừng bỏ ra ngoài. Vừa bước ra khỏi phòng bà Đoàn Hậu, anh đối mặt ngay với Thụy đã đến từ lúc nào, đang đứng ngập ngừng giữa phòng khách!

Hồ Thụy Mỹ Hạnh